

Vörös Éva

Angyal szürke pólóban

Hozzám így jött. Nem vakító fehérben, ráadásul a szárnyait is valahol máshol tartotta, mégis megláttam karácsonykor, és leginkább arról a nem kis adag túlnani örömről ismertem rá, amit sugárzott.

De hogy pontosan megadjam a földet érés koordinátáit, mindez Györgyfalván, a buszmegállóban, a szemerkélő eső szürkületében történt 2019. december 23-án, 18.25-kor. Néhány perccel azelőtt tudtam meg, hogy a busz már elment, talán a sofőr sietett jobban haza, vagy már nem voltak utasok. Rámzuhant a világvége-hangulat, mert ekkor még nem sejtettem, hogy a történetben a Nagy Rendező ujja is benne van. Még akkor sem gyanakodtam, amikor egyszer csak lassított, s megállt egy ósrégi, nem tudom, milyen márkájú autó, s románul megkérdezte egy középkorúnál már odébb lévő évjáratú férfi, hogy Cluj-ba akarok-e menni, mert akkor elvisz. Bizonytalanul markoltam meg természetes bőröndömet, de mivel vésszen sötétedett, s ő közben magyarra váltott, hát megindultam feléje. A biztonság kedvéért a nevem helyett a foglalkozásommal azonosítottam magam. Amikor a sofőr megtudta, hogy lelkész vagyok, kitörő örömmel adott hálát Istennek, hogy végre megismerhette azt, aki korábban az ő szülőfalujában, Maroskoppándon szolgált, és nem is volt kérdés számára, hogy egészen a munkahelyi tartózkodásomig, a Tóközi Öregotthonig visz. Jól ismerte Kolozsvár-Tóköz egyik lelkészét, még maroskoppándi ifjú titánként. Arra a kérdésemre, hogy most melyik gyülekezetbe jár, közölte, hogy mióta megtért, nem megy templomba, de lelki otthonra a román szabadkeresztyénekknél talált, ahol laikus igehirdetőként is szolgál.

Györgyfalva és Kolozsvár között számtalan Igét idézett, szégyen ide vagy oda, a világért sem mertem volna vele ebben versenyre kelni vele.

Amikor beszálltam az autójába, még ő bizonygatta, hogy isteni ren-

dezés volt a busz lekésése, most viszont belőlem tört föl a hála, hogy végre kapcsolatba kerülhetünk román hívőkkel. Az öregotthonnak ugyanis számtalan román lakója van, akik nagyon vágnak már arra, hogy a saját nyelvükön hallhassanak Igét.

Búcsúzaskor felírtam a telefonszámát. Mint ahogy mondják, még meg sem száradt a tinta a cédulán, már meg kellett csöngetnem. Otthon ugyanis várt az e-mail, hogy a karácsonyi igehirdetés román celebrálójára ágnak esett, és rá ne számítsak. Bátoratlanul jeleztem egészen friss ismerősömmek, hogy volt gyerek-szobám, tudom, a karácsony szent napja a családe, de hát délután nekünk mégiscsak hatalmas segítség lenne, ha tolmácsolná románul az istentiszteletet. Persze, nem gond, jön – mondta olyan természetességgel, hogy megint elfogott a földöntúliság igézete.

Azért nem mondom, hogy karácsony délutánján, a kezdés előtt nem néztem az órát, mert az ismerettségünk még csak percekben volt mérhető, és tudtam, ha meggondolja magát, dől-borul az ünnepi alkalom.

A csöngetésre boldogan rohantam, s ott állt előttem egy egész család, asszonyostul, fiatalemberestül, sőt még egy természetes hangszer is sorjázott a kapuban. Persze az Égi Rendező előtt nem volt rejtve, hogy a miénk nem szól, pontosabban elromlott a hangerő-szabályozó. Ez a szemem elé táruló „szentháromság” az elektromos orgonával – maga volt az a bizonyos tökéletes ajándék, ami csak felülről adathat, mert nagyon úgy festettek, mintha egyenesen a Bibliából léptek volna ki.

Igaz, a magyar éneklés meg-megdöccent, régen volt már az a maroskoppándi gyermekkor, de úrvacsora-osztáskor ez a szürke pólós angyal – mert ilyen póló volt a férfin – hűségesen kísért engem szobáról szobára, s bátorította a román ágyban fekvőket: Ne azt nézzék, hogy most éppen egy nő

van itt magyar palástban, hanem fogadják el a falat kenyeret és korty bort mint Krisztus testét és véré.

Az egyik szobában egy román beteget majdhogynem felháborította az ajánlatunk, s az elutasításához még egy jó adag ortodox tanítást is mellékelte. Én már hátráltam is ki a szobából, és belekezdtem a „la revedere”-zésbe, amikor megszólalt a román szobatárs: „Ne menjenek még, mert én szeretnék úrvacsorázni.” Máig sem tudom, hogy csak a szomszédal akart-e ellenkezni, vagy ennek a nyitottságnak a mélyén valóságos Isten-szomjúság rejtőzött. De az ilyesminek az eldöntése úgyszólván a Fennvaló kompetenciája.

Már jócskán belementünk az estebe, mire végigjártuk a két emeletet. Közben a fia és a felesége ki nem fogyott Isten dicsőítéséből – a román demens betegek nagy öröme-re.

Búcsúzaskor keresgéltem a szavakat, hogy a fiatalember áldozatkészségét is méltassam, mert nincs kétségem afelől, hogy a korosztály bizony másként képzelel el szent karácsony napját. De még az a kevés alig megtalált szó is elakadt bennem, amikor megtudtam, hogy őt most a felesége meg az öt gyerek várja otthon. Mielőtt azonban sajnálkozni kezdtem volna, az anyja tett bizonyosságot arról, milyen végtelen hála tölti el őket azért, hogy ők egészségesek, s nem kell úgy élniük, mint az itt lévők nagy részének. Azt meg végképp felejtsem el, hogy mivel tartozom, mert náluk a bevételi rovat most jóval több, mint a kiadás, és lelkész lévén igazán tudhatnám, hogy jobb adni, mint kapni. Így igaz. Csak néztem némán ezeket a földönkívülieket, akik szinte sugárzottak az örömtől.

Ha ezek után még valaki kételkedne a „jobb adni”-ban, kérdezze meg a szürke pólós maroskoppándi-györgyfalvi angyalt. Ő valószínűleg még több Igét is ideidézne bizonyosságul.